Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2013-349 d.d. 1 november 2013
(mr. P.A. Offers, voorzitter, prof. mr. M.L. Hendrikse en mr. E.M. Dil-Stork, leden, mevrouw mr. J.J. Guijt, secretaris)

Samenvatting

De zorgplicht van een pandhouder houdt niet in dat op haar de plicht rust een consument die een overlijdensrisicoverzekering bij haar in pand heeft gegeven, te waarschuwen voor de gevolgen van royement van die verzekering. Het feit dat Aangeslotene in dit geval ook de hypotheekfinancier van de inmiddels overleden partner van Consument was, maakt dat niet anders. De vordering van Consument wordt derhalve afgewezen.

Consument,

en

de coöperatie met uitgesloten aansprakelijkheid Coöperatieve Rabobank Sneek ZuidwestFriesland U.A., gevestigd te Sneek, hierna te noemen Aangeslotene.

1. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van haar reglement en op basis van de volgende stukken:
- het dossier van de Ombudsman Financiële Dienstverlening;
- de brief van de advocaat van Consument met bijlagen, ontvangen op 3 juli 2012;
- het ingevulde en door Consument ondertekende klachtformulier, ontvangen op 23 juli 2012;
- het verweer van Aangeslotene met bijlagen;
- de repliek van Consument; en
- de dupliek van Aangeslotene.

2. Overwegingen

De Commissie heeft vastgesteld dat tussenkomst van de Ombudsman Financiële Dienstverlening niet tot oplossing van het geschil heeft geleid.
De Commissie heeft voorts vastgesteld dat beide partijen het advies van de Commissie als bindend zullen aanvaarden.
Partijen zijn opgeroepen voor een mondelinge behandeling op 16 september 2013 en zijn aldaar verschenen.

3. Feiten

De Commissie gaat uit van de volgende feiten:
3.1 De partner van Consument heeft op 1 november 1997 met tussenkomst van een tussenpersoon een overlijdensrisicoverzekering op zijn leven gesloten bij een verzekeraar met als einddatum 1 november 2007. Consument is op de polis als begunstigde aangewezen.
3.2 De overlijdensrisicoverzekering, welke behoorde bij een hypothecaire financiering die aan de partner van Consument was verstrekt, was aan de (toenmalige) financier verpand. Eind 1998 is de financiering overgenomen door Aangeslotene en de overlijdensrisicoverzekering is vervolgens per 1 januari 1999 tot zekerheid verpand aan Aangeslotene, waarna zij begunstigde van de verzekeringspolis is geworden.
3.3 Op 18 november 1999 heeft de partner van Consument aan zijn tussenpersoon medegedeeld dat de overlijdensrisicoverzekering bij de verzekeraar per 18 november 1999 werd beëindigd "daar de lening reeds is ingelost" . De tussenpersoon heeft dit verzoek op 24 november 1999 doorgeleid naar de verzekeraar. De verzekeraar wilde slechts meewerken aan royement indien daartoe toestemming was verkregen van Aangeslotene, als pandhouder van de verzekeringspolis. Hiertoe heeft de verzekeraar Aangeslotene diverse malen aangeschreven, te weten op 26 november 1999**,** 17 januari 2000 en op 18 februari 2000.
3.4 Bij brief van 28 februari 2000 heeft de verzekeraar aan de partner van Consument medegedeeld dat Aangeslotene als pandhouder niet instemde met het royement van de verzekeringsovereenkomst zodat het daartoe gedane verzoek niet in behandeling kon worden genomen.
3.5 Op 18 oktober 2000 heeft de verzekeraar Aangeslotene medegedeeld dat er vanaf 1 november 1999 een achterstand in de premiebetaling ter zake van de haar in pand gegeven verzekeringsovereenkomst was ontstaan en heeft zij Aangeslotene verzocht daarover in contact te treden met de partner van Consument.
3.6 Op 7 december 2000 heeft de verzekeraar de verzekeringsovereenkomst beëindigd wegens premiewanbetaling. Aangeslotene is hierover op diezelfde datum door de verzekeraar geïnformeerd.
3.7 Op 2 december 2008 is de partner van Consument overleden. Consument heeft als enig erfgenaam van haar partner deze procedure aanhangig gemaakt.

4. De vordering en de grondslagen

4.1 Consument vordert dat Aangeslotene wordt veroordeeld tot vergoeding van de gederfde uitkering uit hoofde van de overlijdensrisicoverzekering, zijnde € 113.445,-, verminderd met de verzekeringspremies die door de partner van Consument vanaf november 1999 niet voldaan zijn, te weten € 3.839,-, totaal derhalve € 109.606,-.
4.2 Aan haar vordering legt Consument ten grondslag dat Aangeslotene is tekortgeschoten in de nakoming van een op haar rustende zorgplicht jegens de partner van Consument. Consument verwijt Aangeslotene meer specifiek dat zij niet adequaat heeft gereageerd op verzoeken van de verzekeraar om de overlijdensrisicoverzekering op verzoek van de partner van Consument te royeren en ook niet heeft gereageerd op (de aankondiging

van) het royement van deze verzekering wegens premiewanbetaling. De partner van Consument had in 2000, ten tijde van het royement, en in 2007, de oorspronkelijke einddatum van de polis, nog steeds een aanzienlijk belang bij de polis. De mededeling van de partner van Consument in de opzeggingsbrief van 18 november 1999, inhoudende dat de lening zou zijn ingelost, berustte op een misverstand. Aangeslotene wist dat de lening niet was afgelost maar door haar was overgenomen en had Consument derhalve moeten adviseren de polis in stand te houden. De brieven en premienota's van de verzekeraar hebben de partner van Consument niet bereikt doordat de partner van Consument de tussenpersoon en verzekeraar kennelijk in 1999 niet op de hoogte heeft gesteld van zijn adreswijziging.

4.3 Aangeslotene heeft de stellingen van Consument gemotiveerd weersproken en daartoe het volgende aangevoerd:

- Gezien de brief van de verzekeraar van 28 februari 2000 heeft Aangeslotene kennelijk geen toestemming verleend om de overlijdensrisicoverzekering van de partner van Consument te royeren. Het verwijt dat Aangeslotene wordt gemaakt, inhoudende dat zij niet adequaat heeft gereageerd op de eerdere brieven ter zake van het royement van de verzekering, snijdt geen hout, nu het antwoord van Aangeslotene niet anders zou zijn geweest indien zij direct op het gedane verzoek zou hebben gereageerd.
- Aangeslotene is nooit de tussenpersoon van de overlijdensrisicoverzekering geweest. Dat wist de partner van Consument ook gezien het feit dat hij het verzoek tot royement in november 1999 aan de tussenpersoon heeft gericht en niet aan Aangeslotene. Nadat Aangeslotene de verzekeraar in kennis had gesteld van het feit dat zij niet wenste mee te werken aan het royement heeft de partner van Consument kennelijk verzuimd nog langer de verschuldigde premies voor die verzekering te voldoen. Het was vervolgens aan de tussenpersoon om haar klant te informeren en te adviseren over de gevolgen daarvan. De partner van Consument had kunnen weten dat de verzekering niet langer bestond gezien het feit dat niet langer premie door hem werd betaald. Bovendien ontving hij geen andere correspondentie meer aangaande deze verzekering. Ook in 2007 was het niet de taak van Aangeslotene, maar van de tussenpersoon, om de partner van Consument te informeren over eventuele voortzetting van de polis.
- Zelfs in geval op Aangeslotene als pandhouder de plicht rustte om de partner van Consument te informeren en te adviseren, is niet aangetoond dat de partner van Consument een ander besluit zou hebben genomen indien Aangeslotene hem zou hebben geadviseerd de overlijdensrisicoverzekering te continueren.
- Aangeslotene staat volledig buiten het feit dat de brieven en premienota's van de verzekeraar de partner van Consument wellicht niet hebben bereikt.
- De oorspronkelijke overlijdensrisicoverzekering liep tot 1 november 2007, hetgeen betekent dat al zou deze niet geroyeerd zijn geweest, van uitkering door de verzekeraar bij overlijden geen sprake zou zijn geweest.

5. Beoordeling

5.1 Aan de orde is de vraag of Aangeslotene is tekortgeschoten in de nakoming van een op haar rustende zorgplicht jegens (de partner van) Consument door niet te waarschuwen

voor de gevolgen van het royement van de overlijdensrisicoverzekering nadat de partner van Consument op 18 november 1999 aan zijn tussenpersoon had medegedeeld dat de overlijdensrisicoverzekering kon vervallen, door niet adequaat te reageren op de verzoeken van de verzekeraar om de verzekering op verzoek van de partner van Consument te royeren en door de partner van Consument niet te informeren nadat de overlijdensrisicoverzekering in december 2000 werd geroyeerd wegens premiewanbetaling.

5.2 De Commissie stelt voorop dat Aangeslotene niet de tussenpersoon of verzekeraar van de overlijdensrisicoverzekering was, maar door Consument wordt aangesproken in haar hoedanigheid van pandhouder van die verzekering.

5.3 De Commissie is van oordeel dat de zorgplicht van een pandhouder niet inhoudt dat op haar de plicht rust een consument die een overlijdensrisicoverzekering bij haar in pand heeft gegeven, te waarschuwen voor de gevolgen van royement van die verzekering. Aangeslotene was derhalve niet gehouden de partner van Consument te waarschuwen voor de gevolgen van het royement van de overlijdensrisicoverzekering. Het feit dat Aangeslotene in dit geval ook de hypotheekfinancier van de partner van Consument was, maakt dat niet anders. De jurisprudentie (HR10 januari 2003, NJ 2003/375) waarop Consument zich beroept met betrekking tot de door haar gestelde zorgplicht betreft de taak van een tussenpersoon en is dus niet op het onderhavige geval van toepassing.

5.4 Dat Aangeslotene niet heeft gereageerd op door de verzekeraar gedane verzoeken om medewerking te verlenen aan het door de partner van Consument verzochte royement, doet naar het oordeel van de Commissie reeds niet ter zake nu vast staat dat Aangeslotene eind februari 2000 aan de verzekeraar heeft medegedeeld niet in te stemmen met dit verzoek.

5.5 Van een schending van de zorgplicht door Aangeslotene jegens (de partner van) Consument is dan ook geen sprake, zodat de vordering van Consument moet worden afgewezen.

6. Beslissing

De Commissie wijst bij bindend advies de vordering van Consument af.

In artikel 5 van het Reglement van de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening is bepaald in welke gevallen beroep openstaat van beslissingen van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. Daarbij geldt een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak. Op de website van Kifid vindt u praktische informatie over het instellen van beroep. Zie hiervoor kifid.nl/consumenten/wie-behandelt-mijn-klacht/4≠stappen-plan.